

Biblioteka
„dereta vam predstavlja...”

Urednik
Aleksandar Šurbatović

Naslov originala
Jonathan Trigell
BOY A

Copyright © 2004 by Jonathan Trigell
Copyright © ovog izdanja dela *Dereta*

**Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union**

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Džonatan Trigel

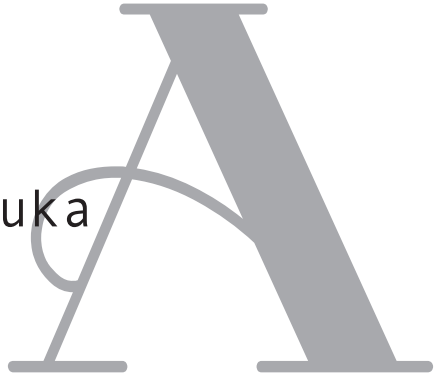
Dečak **A**

Prevod s engleskog
Đorđe Tomić

Beograd
2015.
DERETA

Tati i mami

[A]pple - jabuka
Trula jabuka

Sećao se da su nekima lomili noseve i za manje. Na pločniku su ležali razbacani opušci; u svakom je bilo bar još pet dimova.

Ime mu je Džek. Sam ga je odabrao. Malo ljudi dobija priliku da izabere sopstveno ime. Poznavao je mnoge koji su pokušavali, birali nešto preteće ili dopadljivo, ali nadimci im nisu dugo trajali. Džek je ime izabrao iz knjige, Velike knjige imena za dečake, što je dobro mesto za traženje imena. Obično, ali upečatljivo, zato ga je izabrao. Džek – majstor svih zanata, džek-herc u špilu karata, džek ljudina, ona glava na federu koja iskače iz kutije, najmanja kugla u balotama, auto-dizalica, Junion Džek – britanska zastava, lamberdžek – drvoseča, krekeri džek. Uvek su ga proganjale te dečje stvari: detinjstvo mu je oduzeto jer ga je i sam nekome uzeo. I Džek Trbosek, za njega je tek kasnije čuo.

Pored njega je bio Teri. Hodali su tako već hiljadama puta, ali samo kroz hodnike, nikada u sjaju ovog novog sveta širom otvorenog neba. Iako je Teri bio kraj njega, Džek je bio nervozan. Ostao je hladan, uprkos suncu i nežnoplavom nebu. Teri se smeškao, videlo se na njemu koliko je uzbuđen, mada se trudio da izgleda samo opušteno i zadovoljno. Možda današnji dan više pripada Teriju nego Džeku. Tome je posvetio čitavih petnaest godina, da konačno vidi Džeka kako hoda sunčanom ulicom.

Poznavao ga je dok još nije bio Džek. Znao je njegovo pravo ime, odbačeno ime koje je ostalo da leži kao smežurana zmijska košuljica u nekoj fascikli u ormaru kancelarije s plastičnim podnim pločicama u Soliholu. Upoznao je Džeka kada mu je ime bilo A, kada je umesto imena nosio slovo. Dečak A, ime koje mu je dodelio sud, da bi ga razlikovali od dečaka B. Dečak B je bio Džekov prijatelj, saučesnik, podstrekač, možda i zla sudbina; u svakom slučaju, sada je mrtav. Pronašli su ga obešenog u ćeliji i pretpostavili da se ubio. „Hvala bogu”, izašao je veliki naslov u *Sanu*. Čitava zemlja se radovala. Kada je čuo šta se dogodilo, Džek nije osetio ništa osim obamrlosti. Sada je samo on znao šta se dogodilo onog dana, a sa svakom sedmicom koja je prolazila i njegovo znanje je bilo sve nesigurnije. Strahovao je da će mu lažni identitet biti otkriven, pa je razmišljao da neko vreme provede s ludacima, da potraži utočište među bolesnima.

Lako je koračao u novim, blještavobelim patikama koje mu je Teri doneo. Jastučići na đonovima su ga podizali od zemlje i odbacivali uvis. Teri je rekao da iste takve ima i njegov sin i da je to najnoviji model. Džek se sećao da ih je još odavno video kod novih momaka koji su dolazili u zatvor, ali ipak su mu se svidеле. Nove patike su obeležile dan. Nov, blještav i prozračan, kako se i sam osećao; svuda oko njega bilo je beskrajno prostranstvo. U novim najkama mogao je potrčati na bilo koju stranu, a nigde nije bilo ničega što bi ga zaustavilo. Znao je da bi lako umakao Teriju, koji je bio dovoljno star da mu bude otac. Pogledao ga je: sjajne kovrdže na sedim zulufima, blage oči, smeđe kao sijera koju je vozio. Džek je nekada žalio što mu Teri nije otac, mislio je da se onda ništa od toga ne bi dogodilo. Ali nikada ne bi uspeo da mu pobegne, ukopao bi se u mestu čim bi ga Teri pozvao. Nije mogao da izneveri Terija – nikada.

„Pa, kako se osećaš, momče?”, pitao je Teri. „Kako ti izgleda naš veliki svet?”

„Ne znam.” Pored Terija se uvek osećao kao dete. To je bila dobra prilika da skinе masku i spusti gard. „Veliki je.”

Shvatio je da izraz „veliki svet” nije samo fraza. Ulice su zaista široke, kuće visoke, horizonti beskrajno daleki, čak su i male radnje na ćoškovima ogromne. Prostrane pećine prepune muzike i filmova, cigareta i piva. Drveće iz blizine izgleda zelenije, zidovi su crveniji, prozori nekako prozračniji. Želeo je da sve to kaže Teriju, to i štošta još. Želeo je da mu kaže da kante za đubre na točkicama izgledaju fantastično, da telefonski kablovi vise sa bandera kao neka praznična dekoracija, da bi svaka kuća trebalo da ima ime, kao kuća pored koje su upravo prošli. Želeo je da mu u znak zahvalnosti stegne ruku, da ga zagrli od silnog uzbuđenja, da mu Teri pomogne da zauzda strah.

Ali, rekao je samo: „Veliki je.”

Prošli su pored kao suncokret žutog kontejnera za otpad. Džek se sećao da su takvi kontejneri nekada bili puni đubreta i šuta, a u ovom nije bilo ničega osim jedne smeđe fotelje. Pitaо se da li su samo u Stounliju kontejneri uvek bili puni raznog otpada i govana; muve koje su zujale oko fotelje sigurno su se nadale da će govna uskoro stići.

To je bila Terijeva ideja – da prepešače nekoliko ulica sa gusto nanizanim kućama koje su ih još delile od Džekovog novog doma. Vozač u indigo plavom kamriju sa nalepljenom oznakom taksi službe čekao ih je ispred kuće. Džek je na registarskoj tablici primetio slova PAX. Pomislio je da je to dobar znak, kao nekada kad su bili deca. Pre „incidenta”, kako je to opisao njegov psiholog. „Pax” je izmirenje, prošlost je zaboravljena, primirje, opraštanje, sve može da počne ispočetka.

Kamri je bio treći automobil koji su promenili tog dana da bi zametnuli trag, mada nije izgledalo da ih iko prati. Štampa je znala da danas izlazi; čak su i najliberalnije novine tražile da se osnuje nova radna grupa. U *Sanu* je izašao naslov: *Kažite samo gde je, narod će mu presuditi*. Teri je rekao da je to novinarski

senzacionalizam i da većina ljudi veruje da je odslužio svoje. Podsetio ga je da nije fotografisan još otkako je bio u pubertetu, da je on ipak sasvim poseban slučaj, da nigde neće biti upisan u policijske registre i da je praktično nemoguće ući mu u trag. Do pre jednog sata Džek nije znao kuda su pošli.

„Živećeš u gradu”, to je sve što mu je Teri otkrio. „Biće tu mnogo novih lica, naročito sa svim onim studentima. Niko te neće primetiti, neće im ni pasti na pamet da te traže.”

Objasnio je Džeku da je možda bilo i boljih rešenja, mesta na kojima bi imali više kontrole nad novim okruženjem. Ali opredelili su se za brzinu i anonimnost. Da je još ostao u zatvoru, da su se pripreme i planiranje još otegli, neko je mogao da se predomisli. Ili bi postavili novog ministra policije. Onda ne bi izašao ni za deset godina.

Automobil je čekao ispred kuće od fasadne cigle broj deset. U dva kofera u prtljažniku bio je spakovan nov izmišljen život. Život koji je pripadao izvesnom Džeku Baridžu. Džek Baridž je upravo odslužio poslednju u nizu kraćih zatvorskih kazni zbog krađe automobila. Ujak Teri mu je pronašao sobu i posao. Džek Baridž nema nikakve veze sa histeričnim naslovima u novinama. Džek Baridž se oseća kao gusenica spremna da započne nov život, život za koji nije znao i nije se usuđivao da pomisli da postoji.

Vozač kamrija je bio policajac iz specijalne jedinice za zaštitu. Profesionalac – ako je zgađen, to se na njemu ne vidi. Skamenjenog lica klimnuo je glavom prema Teriju koji je poveo Džeka ka ulazu, spustivši mu raširenu šaku na leđa. Džek je osećao da bi ga noge izdale da nije bilo snage koja se ulivala u njega s vrhova Terijevih prstiju. Teri je njegov kontakt, jedini prijatelj, a sada i ujak. Mogao je da bude i Bog otac. Jednom, kao dečak, mada se više nije najbolje sećao, Džek je to i pomislio. Nema sumnje, Terijeva ruka je bila ruka iskupljenja, ruka pružena detetu koje se davi, ruka koja je tri puta pokucala na vrata ofarbana u napadno svetlozelenu boju jabuke greni-smit.

„Dobar dan”, rekao je Teri ženi koja im je otvorila, prenaplašeno veselo. „Ovo je moj sestrić, Džek. Džek, ovo je Meri Vejli.” Teri je to izgovorio više kao Vajli.

„Keli”, rekla je ona, pružajući šaku koja je bila previše sitna za njenu punačku figuru. Možda je to bio trag mladosti, vremena kada je bila mršavija. Ali nije bila stara, koliko se moglo razabrati ispod šminke, možda u tridesetim godinama, trideset dve do trideset pet. Oko očiju, koje su takođe bile plave, imala je senku svetlijeg tona, pa je plavetnilo njenih očiju bilo gotovo zeleno. Nesvesno je bacila pogled na Džekov šlic kada ih je pozvala da uđu.

„Izvinite zbog nereda”, rekla je, mada nikakvog nereda nije bilo. „Ove sedmice radim noćnu smenu. Zapravo, tek sam ustala.”

Dnevna soba u koju ih je uvela bila je mala, ali prijatna: ružičasti zidovi, pod od borovine, uramljene fotografije roditelja, slike s putovanja; veliki poster s nepoznatim zaljubljenim parom u Parizu.

„Želiš li čaj, Džek?”, upitala je Keli.

Izgledao je kao da okleva.

„To bi bilo odlično”, odgovorio je Teri za obojicu.

Keli se bacila na posao u kuhinji, a Džek i Teri su uneli kofere iz automobila. Policajac-taksista se onda odvezao. Druga dvojica su ih posmatrali iz pansiona s druge strane ulice. I Teri će tamo večeras prespavati. Za svaki slučaj. Mada Džek ima kod sebe predajnik sa dugmetom za slučaj panike, najnoviji model, prerušen u pejdžer, kojim u svakom trenutku može pozvati Terija. Ako se Teri ne javi, poziv se prosleđuje jedinici za zaštitu. A oni nikada neće biti daleko. Uvek će biti bezbedan.

O svemu tome Keli ne zna ništa. Zna samo da je dobila novog stanara. Verovatno je pomislila da izgleda mlađe od dvadeset dve godine, koliko su joj rekli da ima, a Džek je, zapravo, bio dve godine stariji. Koža mu je bila svetla kao testo. Keli ne bi pogrešila ako bi u načinu na koji je posmatrao svet oko sebe uočila izvesno strahopoštovanje i nevinost.

Sklonila je uniformu sa naslona sofe da bi napravila mesta za Terija. To je bila pristojna bolnička uniforma, tamnoplave boje, a ne ona bela i tesna, kakve nose striptizete iz dečačkih snova.

„Hvala”, rekao je Džek, prihavatjući šolju čaja. U njegovom glasu nije bilo ni trunke grubog akcenta iz mladosti. Godine koje je proveo pokušavajući da se uklopi, prvo u Brentvudu pa u Feltamu, izbrisale su sve tragove. Najpre bi se reklo da je negde s jugoistoka. Džek Baridž dolazi iz Lutona.

Čaj je bio presladak, što ga je činilo posebnim i Džek je uživao u svakom gutljaju.

„U kojoj bolnici radite?”, pitao je Teri.

Džek je prečuo odgovor. Proučavao je njeno lice: zaobljeno, ljubazno, energično, dobronamerno.

Onda je ona Džeku postavila pitanje, nešto o tome kako je bilo na putu. Trebalo je vremena da reči dobiju značenja u umu koji se još teturao pred mnoštvom novih utisaka. Osetivši njegovu nesigurnost, pitanje je preusmerila na Terija.

Dok su njih troje bili zaokupljeni tom dvosmernom konverzacijom, jedna mačka se lako provukla kroz vratašca na ulazu u kuhinju i lenjim korakom došetala u sobu. Bila je to granitnosiva tigrasta mačka. Pogledom iza suženih zenica odabrala je Džeka za svog miljenika: prvo mu se očešala o nogu, a onda mu uskočila u krilo tražeći da je mazi. Kostu su joj bile sićušne kao kod pileta, ali krzno je bilo toplo i meko, i zadovoljno je prela.

„Eto, znala sam da si dobar momak, Džek”, namignula je nova gazdarica. „Odlično procenjuje ljude, moj Marblz. Je li tako, Marblz?”

Prišla je na čas da pomazi mačku i Džek je osetio miris njene kose. Sveži miris zelenih livada iz reklama za balzam alberto.

„Marblz, ovo je Džek. Naš novi stanar.”

Obraćala se mački kao detetu, ne kao bebi, nego kao detetu s kojim se već može razgovarati.

Nastavili su da ćaskaju o običnim stvarima, ali za Džeka ništa nije bilo obično. Na svaku rečenicu koju je Džek uspeo da izgovori Teri se ponosno smeškao i klimao glavom. Teri je izabrao Manchester, on je pronašao kuću i Keli; i uprkos svima koji su i dalje sumnjali, bio je siguran da će ovaj dečak, njegov dečak, uspeti. Činjenica da se Džek očigledno dopada gospođi Vejli, koja se Teriju svidela još prilikom prvog susreta, učvrstila je njegova osećanja pa su mu oboje postali još draži.

Čak je i Teriju ponekad bilo potrebno da se podseti da nema ničeg lošeg u tome što mu je Džek drag.

Keli ih je povela da im pokaže kuću, ne skrivajući ponos. Bilo je zadovoljstvo posmatrati je. Objasnila je kako se koristi mašina za veš, mašina za sudove i ostala bela tehnika u kuhinji. Džek je bio zadivljen svojom novom sobom. Teri se trudio da je unapred ne hvali previše. Želeo je da mu se dopadne. Bila je to mala kockasta prostorija u potkrovlju sa spuštenom tavanicom na jednoj strani, nedavno okrećena i sređena. Ormar i sto su mirisali na tek raspakovane kartonske kutije, što je potvrdio i jedan inbus ključ zaboravljen na prozorskoj dasci. Sve je blještalo od čistoće i svežine. Jedini izuzetak je bio pomalo olupani televizor postavljen na ćošak stola, tako da se može gledati iz kreveta.

„Zbog nečega ne hvata ITV, Džek”, rekla je Keli, „ali tamo ionako nema ničega osim đubreta. Molim te da ga ne puštaš preglasno kada radim noćnu smenu. Od kućnih pravila ovde su važni samo zdrav razum i uljudnost. Vidim da ti ništa od toga ne manjka. Sigurna sam da neće biti problema.”

Posle još jedne šolje čaja, Keli im je rekla da je obećala prijateljici da će zajedno večerati pre početka smene. Dan se već gasio iza čipkanih zavesa. Sišla je niz stepenice odevena u plavu uniformu i komotan džemper tamne boje. Ponudila je Teriju da prenoći, a kada je ovaj to odbio, insistirala je da ih što pre ponovo poseti. Izlazeći iz kuće, prijateljskim tonom je dovikivala poslednja uputstva.

„Ostavila sam ti ključ u činiji na kuhinjskom stolu, ali to mi je rezervni, obično stoji kod komšija. Moraću uskoro da ti narežem novi. Vraćam se tek ujutro. Raskomoti se kao kod kuće. Ako ne nađeš ništa na televiziji, imam dosta filmova. Na kraju ulice su radnje s brzom hranom, sve što poželiš. Verovatno si video kad si dolazio. Ako hoćeš samo sendvič, slobodno uzmi iz frižidera. Mada, bojim se da nema bogzna šta. U svakom slučaju, vidimo se sutra, Džek. Laku noć, Teri. Dođi nam opet uskoro.”

Onda su se vrata zalupila i u kući je zavladała tišina.

„Nije baš od onih ćutljivih, a?”

„Dobra je, Teri. Hvala ti.”

„Nemoj sad.” Mora da je video trag suze u Džekovom oku. Jedan treptaj, i nestala je. Teri bi sigurno voleo da je nije primetio, da ništa nije ni rekao. Ali to sad nije važno. Viđao je on mnogo gore.

Kasnije su zajedno uživali u jakim začinima i masnoći lokalnog doner kebaba. Čili sos mu je pržio grlo između gutljaja tanga sa ukusom jabuke, a kebab bežao na sve strane, jedva ga je držao. Džek nikada nije jeo kebab, a jedan od momaka s kojima je delio ćeliju govorio je da mu kebab nedostaje više nego porodica. Kutija od stiropora podsetila ga je na nešto. Zurio je u nju, u sokove mesa koji su se na dnu stezali u voštanu masu. Mekdonalds, samo su oni imali takve kutije. Mekdonalds je bio mesto dečjih provoda, još jedan dobar znak. Profanost zatvorskog života izoštrava um, usmerava ga da prepozna je pravilnosti i odstupanja. Jedno tamno zrno u pirinčanim pahuljama za doručak može značiti loš dan, a sedam zrna u kutiji šibica dobar. Primitivne zajednice se upravljaju prema takvim znakovima. Zatvor je primitivna zajednica.

Zajedno su odgledali pregled nedeljnih utakmica. Onda ga je Teri propitivao o igračima i njihovoj formi. Džek Baridž navija za Luton Taun, naravno: „Luton Taun, ko smo mi? / Lude šeširdžije, ludi smo svi!” Šanse da ovde naleti na navijača Lutona bile su zanemarljive, ali morao je biti spreman da pokaže kako poznaje svoj klub. Fudbal ga, zapravo, nikada nije zanimao, ali umeo je o

njemu da priča ako zatreba. Delio je ćeliju s jednim od Seltikovih huligana, s jednim Čelzijevim hedhanterom i sa sredovečnim fanatikom Trevorom koji se dičio enciklopedijskim poznavanjem istorije Nots Kaunitija, a odležao je šest meseci zato što je napravio dete svojoj trinaestogodišnjoj devojci.

Kada je Teri otišao, Džek je počeo da istražuje kuću. Nesigurno je otvorao fioke i vrata. Odmeravao je težinu tiganja, dodirivao namirnice u frižideru, čitao etikete na bočicama kao da su knjige. Pustio je da ga zapahne topao vazduh iz sušilice. Bosonog je prešao preko čupavog tepiha u hodniku utabanom stazom koja je vodila od dnevne sobe do ulaznih vrata. Konačno, kada se posle njuškanja i opipavanja donekle srodio s mračnom i neobičnom novom građevinom, sklupčao se ispod pokrivača u kockastoj sobi. I uprkos tome što je sve oko njega bilo strano, osećao se sigurno, jer je znao da je zenica u oku svog ujaka.

Događaji u naredne dve sedmice odvijace se pod budnim Terijevim pogledom. To će biti Džekov period prilagođavanja. Prilika da se navikne na novu sredinu pre nego što počne da radi. Ima samo četrnaest dana da se oslobodi zapanjenosti s kojom posmatra svet.

Odlaziće u parkove, restorane, pabove i muzeje. Otići će na aerodrom. Džek će otvoriti račun u banci, popunjavace formule, a posle svakog potpisa njegovo novo ime postajace sve stvarnije. Stajace u gomili sveta na pijaci subotom ujutro, u početku prestrašen i ukočen, dok lica neznanaca promiču pored njega. Šetaće peščarom, tamo gde je tišina potpuna i gde se ne čuje ništa osim lišća paprati kroz koju koračaju. Otići će tamo Terijevim kolima koja je dosad viđao samo iz daljine. Nikada ranije nije dodirnuo presvlake od vinila, niti slušao radio na onom jednom zvučniku koji još radi. Smejace se zajedno kada vide rotvajlera kako udara glavom u vetrobran pokušavajući da stigne mačku. Kupiće *Lice ulice* od momka koji bi odavno digao ruke od sebe da nije bilo Terija. Džek će reći da zna kakav je to osećaj.

Sledećih petnaest dana Teri će svakog jutra dolaziti po Džeka u pola osam, u vreme kada će uskoro početi da odlazi na posao, i pokazivati mu život iz nekog novog ugla. I Džek će svako veče ležati u krevetu sklopljenih očiju, ne verujući da se sve to zaista događa.

Svakog sata, s Terijem ili bez njega, uvežbavaće svoju priču. Naučiće istoriju sopstvenog života. Posvetiće se onome što treba učiniti da bi se manje osećao kao riba na suvom a više kao čovek kakav je mogao postati da je bio neki drugi dečak.

BELEŠKA O PREVODIOCU

Đorđe Tomić, rođen u Beogradu 1963. Diplomirao 1989. na Filološkom fakultetu na grupama za engleski jezik i opštu književnost i teoriju književnosti. Prve prevode objavio u časopisu studenata Filološkog fakulteta *Znak*. Nakon toga saradivao sa više književnih časopisa, kao što su *Vidici*, *Gradac*, *Savremenik*, *Polja*, *Braničevo*, *Delo*, *Kulture istoka*, *Mostovi* itd. Prevođeni autori: D.H. Lorens, Nortrop Fraj, Džon Bart, Semjuel Beket, Abraham S. Halkin, Ričard Rorti, Džon Visdom, Čarls Tejlor, Geršom Šolem, Donald Bartelmi, Teri Iglton, Antonio Kaseze, Džon Elster, Marta Nusbaum, Pol Gilroj, Hanif Kureiši, Bazil Bernštajn, Nik Hornbi, Vilijam Barouz, Dejvid Harvi, Filip Rot, itd. Član je Udruženja književnih prevodilaca Srbije od 2001. Za prevod romana *Gradovi Crvene noći* Vilijama Burouza dobio je nagradu „Miloš Đurić” za 2010. Njegov sledeći prevod, *Mesto mrtvih puteva*, od istog autora, bio je u užem izboru za nagradu „Mihailo Đorđević” za najbolji prevod sa engleskog jezika 2012.

Sadržaj

[A]pple - jabuka Trula jabuka	5
[B]oy - dečak Dečak po imenu B	15
[C]oast - obala Vidiš li more?	23
[D]ungeon – tamnica Gde je mračno i hladno	35
[E]lephant - slon Beli slon	39
[F]amily - porodica O očevima i odanosti	53
[G]arden - bašta Zabava u bašti	63
[H]ome - kuća Pomoć u kući	75
[I]nsects - insekti Kao muve i obesni dečaci	85
[J]onah - Jona Loša sreća	93
[K]angaroo - kengur Kengur na sudu	107
[L]etters - pisma Ljubavna pisma	115

[M]other - majka Dan majki	123
[N]ewspaper - novine Negativi i marame	129
[O]nce - jednom Jednom davno	139
[P]icture - slika Nekad i sad	147
[Q]ueen - kraljica U službi Njenog Veličanstva	157
[R]ocket - raketa Odlučnost i zasluga	165
[S]and-pesak Zamak od peska	173
[T]ime - vreme Učiteji i treneri	183
[U]ncle - ujak Ujak Teri	193
[V]anish - nestajanje Dama koja nestaje	201
[W]orm - crv Crv u jabuci	211
[X]mas - Božić X označava mesto gde je nekada bio Bog	219
[Y] Why - zašto Zašto?	229
[Z]ero - nula Nula	237
Beleška o prevodiocu	251

Džonatan Trigel
DEČAK A

Za izdavača

Dijana Dereta

Glavni i odgovorni urednik
Aleksandar Šurbatović

Lektura

Dijana Stojanović

Korektura

Aleksandra Šašović
(Klapna&Rikna)

Dizajn korica

Jana Vuković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-025-1

Tiraž

1000 primeraka

Beograd 2015.

Izdavač / Štampa / Plasman

DERETA doo

Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd

tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižare DERETA

Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503

Banovo brdo, Dostojevskog 7, tel.: 011/ 35 56 445, 30 58 707

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.111-31

ТРИГЕЛ, Џонатан, 1974-

Dečak A/Džonatan Trigel; prevod s engleskog
Đorđe Tomić. – 1. Deretino izd. – Beograd: Dereta,
2015 (Beograd: Dereta). – 251 str. ; 21 cm. –
(Biblioteka Dereta vam predstavlja ---)

Prevod dela: Boy A/Jonathan Trigell. – Tiraž 1.000. –
Beleška o prevodiocu: str. 251.

ISBN 978-86-6457-025-1

COBISS.SR-ID 217156876